

Ім'я користувача:
Полтавський інститут економіки і права Полтавськи...

ID перевірки:
1016192342

Дата перевірки:
15.04.2024 12:09:19 EEST

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
15.04.2024 12:11:10 EEST

ID користувача:
100011299

Назва документа: Федюк_курсова

Кількість сторінок: 29 Кількість слів: 6150 Кількість символів: 47020 Розмір файлу: 38.53 KB ID файлу: 1015956695

14.1% Схожість

Найбільша схожість: 2% з Інтернет-джерелом (<https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/%D0%97%D0%BD%D1%8F%D1%82..>)

14.1% Джерела з Інтернету 976 Сторінка 31

1.15% Джерела з Бібліотеки 6 Сторінка 36

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

ВСТУП

Право власності – одне з основоположних прав людини, гарантоване Конституцією України. Це право має величезне значення для розвитку особистості, економіки та суспільства в цілому.

В умовах сучасного ринкового господарства питання захисту права власності стає все більш актуальним. Це зумовлено низкою факторів, таких як:

Зростання кількості та різноманітність способів посягання на право власності. До таких посягань належать крадіжки, шахрайство, рейдерство, незаконне вилучення майна та інші злочини.

Розвиток ринку нерухомості та інвестицій. Ці процеси супроводжуються зростанням числа спорів, пов'язаних з правом власності на об'єкти нерухомості та інвестиційні активи.

Ускладнення законодавства про захист права власності. Чинне законодавство України містить значну кількість нормативно-правових актів, що регулюють питання захисту права власності. Це робить його складним для розуміння та застосування на практиці.

Враховуючи вищезазначене, можна зробити висновок, що тема захисту права власності є надзвичайно актуальною на сучасному етапі розвитку України

Дослідження теми захисту права власності має важливе теоретичне та практичне значення.

Теоретичне значення дослідження полягає в узагальненні та систематизації теоретичних знань про право власності та його захист, а також у формулюванні нових наукових положень щодо цієї проблеми.

Практичне значення дослідження полягає в розробці пропозицій щодо вдосконалення механізмів захисту права власності в Україні.

Крім того, актуальність теми дослідження зумовлена:

- Війною на сході України. Внаслідок воєнних дій багато людей втратили свої домівки та інше майно. Це актуалізує питання захисту права власності в умовах збройного конфлікту.
- Вступом України до Світової організації торгівлі. Це потребує приведення українського законодавства про захист права власності у відповідність до міжнародних стандартів.

Теоретична основа дослідження курсової роботи з теми "Захист права власності" складають праці вітчизняних та зарубіжних науковців з права власності, цивільного права, господарського права, земельного права, конституційного права.

РОЗДІЛ 1. Теоретичні основи захисту права власності

Право власності – це система правових норм, що визначає належність матеріальних та нематеріальних благ (майна) конкретним особам, а також регулює відносини, пов'язані з володінням, користуванням та розпорядженням цими благами.

Теоретичні основи захисту права власності ґрунтуються на таких принципах:

- Рівність: усі суб'єкти права власності мають однакові права та обов'язки.
- Незалежність: власник вільний у своїх діях щодо свого майна.
- Непорушність: ніхто не може бути позбавлений права власності інакше, як на підставі закону і за мотивованим рішенням суду.
- Захист права власності: держава гарантує захист права власності від будь-яких посягань.

Система захисту права власності в Україні включає:

Цивільно-правові способи захисту: вимога відшкодування шкоди, визнання права власності.

Адміністративно-правові способи захисту: припинення порушення права власності, вилучення майна.

Кримінально-правові способи захисту такі як: відповідальність за крадіжку, шахрайство, грабiж, розбiй.

Важливу роль у захисті права власності відіграють:

Судова система: суди розглядають спори, пов'язані з правом власності, та виносять рішення про захист порушених прав.

Правоохоронні органи: органи поліції, прокуратури, Служби безпеки України розслідують злочини, пов'язані з посяганням на право власності.

Нотаріат: нотаріуси посвідчують договори та інші правочини, пов'язані з переходом права власності.

Теоретичні основи захисту права власності постійно розвиваються. Вчені досліджують нові аспекти права власності, пов'язані з розвитком нових технологій, глобалізацією економіки, змінами в суспільних відносинах.

Розвиток теоретичних основ захисту права власності сприяє вдосконаленню правового регулювання та практики захисту права власності, що у свою чергу, гарантує економічну свободу, стимулює інвестиційну діяльність, сприяє розвитку суспільства та підвищенню добробуту людей.

Приклади того, як розвиток теоретичних основ захисту права власності впливає на практику:

- Розробка нових цивільно-правових способів захисту права власності
- Вдосконалення судової практики
- Підвищення кваліфікації юристів
- Зростання правової свідомості населення

Важливо зазначити, що захист права власності – це не лише юридична проблема, а й проблема суспільна.

Для забезпечення ефективного захисту права власності необхідні створення сприятливого політичного та економічного клімату, підвищення рівня правової культури, формування відповідального ставлення до власності.

Тільки спільними зусиллями держави, суспільства та кожної особи можна забезпечити ефективний захист права власності, що є запорукою розвитку та процвітання.

Підсумовуючи, можна сказати, що теоретичні основи захисту права власності є динамічною системою, яка постійно розвивається.

Цей розвиток має важливе значення для вдосконалення правового регулювання та практики захисту права власності, що, в свою чергу, гарантує економічну свободу, стимулює інвестиційну діяльність, сприяє розвитку суспільства та підвищенню добробуту людей.

1.1 Поняття та сутність права власності

Право власності є одним із найважливіших, базових, основоположних прав. Воно слугує фундаментом для інших прав, таких як право володіння та право застави, або ж ґрунтується на ньому (право користування).

Суть права власності полягає в трьох правомірностях: володінні, користуванні та розпорядженні. Суб'єктом права власності може бути будь-який суб'єкт права: громадяни, юридичні особи та держава. Об'єктом правовідносин власності може бути будь-яка індивідуально визначена річ: нерухомість (земельні ділянки, будівлі, споруди), рухомість (речі, які не віднесені до нерухомості) та інтелектуальна власність (продукти творчої діяльності та інтелектуальної власності).

Власник не може порушувати права, свободи та гідність громадян, інтереси суспільства, екологічну ситуацію та природні якості землі під час користування правом власності. Однією з характерних рис права власності є його непорушність: ніхто не може незаконно бути позбавлений цього права або обмежений у його реалізації. Примусове відчуження об'єктів права власності може застосовуватися лише у виняткових випадках з мотивів суспільної необхідності відповідно до закону та за умови попередньої та повної компенсації їх вартості.

Право володіння – це можливість власнику мати майно у своєму володінні. Власник має право на фактичне володіння майном, тобто на його утримання, зберігання, використання.

Право користування – це можливість господарського використання майна та вилучення з нього корисних властивостей. Власник має право використовувати майно за своїм призначенням, отримувати від нього плоди та доходи.

Право розпорядження – це можливість власника самостійно вирішувати долю майна. Власник має право відчужувати майно, передавати його в заставу, дарувати, заповідати.

Сукупність зазначених повноважень в особи дає підстави вважати її власником відповідного майна.

Право власності – це динамічний інститут, який постійно розвивається. Зміни в економіці, суспільстві та технологіях потребують відповідного вдосконалення правового регулювання.

Завдяки збалансованому підходу до права власності, який поєднує особисті інтереси, соціальну відповідальність та державну політику, можна створити умови для стійкого розвитку та процвітання.

Динаміка права власності проявляється у його здатності адаптуватися до нових викликів та потреб суспільства. Наприклад, розвиток інформаційних технологій та цифрової економіки зумовив появу нових видів майна, таких як інтелектуальна власність, криптовалюта та цифрові активи. Це потребує відповідного оновлення законодавства, щоб забезпечити ефективний захист цих нових видів майна.

Збалансований підхід до права власності має ґрунтуватися на трьох основних принципах:

Захист особистих інтересів: власники мають право на вільне володіння, користування та розпорядження своїм майном.

Соціальна відповідальність: власники мають використовувати своє майно таким чином, щоб не шкодити іншим людям та довкіллю.

Державна політика: держава має створювати умови для розвитку та захисту права власності, а також забезпечувати його баланс з іншими публічними інтересами.

Право власності може бути приватним та публічним.

Приватним це коли належить фізичним та юридичним особам, але якщо власність належить державі або територіальній громаді то власність набуває публічного статусу.

Право власності також відіграє важливу роль у розвитку економіки та суспільства такими функціями, як економічна, соціальна та юридична.

Економічна – забезпечує створення та розподіл матеріальних благ.

Соціальна – сприяє розрізненню суспільства за майновою ознакою.

Юридична – виступає як основа для виникнення інших цивільних прав.

1.2 Суб'єкти та види права власності

Розширене перефразування тексту про суб'єктів та класифікацію права власності в Україні:

Український народ: джерело влади, яке володіє суверенними правами на землю, її надра, водні та інші природні ресурси. Народ здійснює право власності через органи державної влади та місцевого самоврядування в межах, встановлених Конституцією. Кожен громадянин як частина народу має право користуватися природними об'єктами для задоволення особистих потреб.

Фізичні особи: громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства, які мають рівні майнові права, якщо іншого не передбачено законодавчими актами України. Це право гарантується Конституцією України та Цивільним кодексом України.

Юридичні особи: це організації, які мають право володіти, користуватися та розпоряджатися майном від свого імені. До них належать трудові колективи, кооперативи, акціонерні товариства, громадські об'єднання, релігійні організації та інші.

Україна: суверенна, демократична, правова держава, яка володіє правом власності на майно, що належить їй на правах суверенітету. Це право включає в себе власність на землю, її надра, водні та інші природні ресурси, а також на майно, яке використовується для здійснення державних функцій.

Автономна Республіка Крим: автономія в складі України, яка володіє правом власності на майно, що належить їй на правах автономії. Це право включає в себе власність на землю, її надра, водні та інші природні ресурси, а також на майно, яке використовується для здійснення функцій автономії.

Територіальні громади: об'єднання жителів сіл, селищ, міст, які володіють правом власності на майно, що належить їм на правах комунальної власності.

Це право включає в себе власність на землю, її надра, водні та інші природні ресурси, а також на майно, яке використовується для забезпечення потреб територіальної громади.

Іноземні держави та інші суб'єкти публічного права: визнані Україною, які володіють правом власності на майном, що належить їм на правах суверенітету або дипломатичного імунітету.

Класифікація права власності:

Приватна: належить фізичним та юридичним особам. Це право гарантується Конституцією України та Цивільним кодексом України. Приватна власність може бути рухомою (наприклад, гроші, автомобіль) або нерухомою (наприклад, земельна ділянка, будинок).

Державна: належить Україні. Це право включає в себе власність на землю, її надра, водні та інші природні ресурси, а також на майно, яке використовується для здійснення державних функцій.

Комунальна: належить територіальним громадам. Це право включає в себе власність на землю, її надра, водні та інші природні ресурси, а також на майно, яке використовується для забезпечення потреб територіальної громади.

За суб'єктами права власності:

Право власності Українського народу: на землю, її надра, водні та інші природні ресурси.

Право приватної власності: невід'ємне право людини на майно, яке їй належить.

Право державної власності: на майно, що належить Україні.

Право комунальної власності: на майно, що належить територіальним громадам.

Право власності Автономної Республіки Крим: на майно, що належить АРК.

Розділ 2. Цивільно-правові способи захисту права власності

Соціально-економічні перетворення в Україні роблять питання захисту цього права особливо актуальним. Захист права власності можна класифікувати за двома основними критеріями: характером поведінки сторін та спрямованістю дії. За характером поведінки сторін розрізняють приватно-правові, кримінально-правові та адміністративно-правові способи захисту. За спрямованістю дії захист поділяється на ретроспективний та перспективний.

Ретроспективний захист спрямований на відновлення порушеного права власності. Він може здійснюватися шляхом відшкодування завданої шкоди у грошовому еквіваленті або зобов'язання відповідача відновити попередній стан речей. Класичними прикладами ретроспективного захисту є виндикаційний та негаторний позови.

Перспективний захист, навпаки, спрямований на запобігання порушенням права власності в майбутньому. Він може полягати, наприклад, у зобов'язанні певної особи утримуватися від певних дій або вжити запобіжних заходів, що унеможливають завдання шкоди. Прикладами перспективного захисту є позов про визнання права власності та позов про припинення дії незаконного правочину.

Оскільки більшість речових способів захисту спрямовані на відновлення вже порушеного права, вони належать до групи ретроспективних. Водночас, за умов мінливого законодавства та зростання ризиків порушення права власності, значення перспективних способів захисту невпинно зростає.

Використовувати критерій спрямованості дії засобів захисту в часі можна також для розгляду захисту загалом. При розгляді захисту в цілому можуть бути використані наступні три критерії: можливість самозахисту порушених цивільних прав, можливість використання передбачених законом засобів оперативного впливу на порушника прав, можливість звернення до компетентних органів з вимогою про застосування до порушника заходів примусового характеру.

Говорячи про ретроспективність, неможливо не згадати про цивільно-правову відповідальність, яка, безсумнівно, їй притаманна. У контексті аналізованої теми поняття відповідальності цікава своїм взаємозв'язком і співвідношенням із засобами правового захисту. Це питання не є однозначним, і в юридичній літературі представлено два погляди, які не зовсім узгоджуються, якщо не суперечать один одному.

Отже, перша позиція визначає відповідальність як один із засобів захисту цивільних прав та впливу на порушника. Різноманітність цивільних прав та обов'язків, а також різний характер відносин між суб'єктами вказують на існування широкого спектру засобів захисту суб'єктивних цивільних прав та впливу на тих, хто не виконує свої обов'язки або виконує їх неналежним чином. Серед цих способів захисту важливе місце посідає зобов'язання з відшкодування шкоди. Прихильники цієї позиції вважають, що в цивільному праві не все зводиться лише до цивільно-правової відповідальності. Вони розглядають її як досить вузьке за змістом поняття, що означає лише майновий вплив на правопорушника.

Згідно з іншою думкою, відповідальність - це правовий стан правопорушника. Вважається, що момент виникнення обов'язку правопорушника повністю збігається з виникненням стану відповідальності. Іншими словами, правопорушник усвідомлює негативну оцінку вчиненого юридичного правопорушення і добровільно використовує можливість відшкодувати шкоду своїм майном. Лише до тих, хто не визнає необхідності добровільного виконання своїх зобов'язань, застосовується примус з боку

держави. При цьому розмір відповідальності може бути різним. Таким чином, обов'язок виникає в момент порушення суб'єктивних майнових прав інших осіб, а отже, саме в цей момент виникає стан відповідальності, тобто усвідомлений обов'язок передати своє майно для відшкодування завданих збитків.

Це свідчить про те, що якщо розуміти відповідальність у такому глобальному сенсі, то позадоговірні способи захисту права власності можуть бути інструментами відповідальності, а іноді навіть можуть бути недостатніми для охоплення поняття відповідальності,

оскільки відповідальність виникає задовго до пред'явлення позову. Звичайно, перше розуміння є занадто вузьким. Це пов'язано з тим, що воно скоріше відображає зміст зобов'язання з відшкодування, яке є лише одним з аспектів загальної відповідальності. Матеріальна відповідальність за відшкодування та речові засоби правового захисту співвідносяться як поняття одного рівня: обидва є засобами правового захисту, але застосовуються у відповідних обставинах, коли таке застосування є необхідним. У цьому випадку необхідно розрізнити такі поняття відповідальності як психологічний примус, тобто дуже широке за своєю природою явище, і поняття матеріальної відповідальності, тобто майнового примусу. За якими критеріями побудована система засобів захисту, прийнята у вітчизняній юриспруденції. Необхідність і можливість застосування того чи іншого способу захисту права власності визначається насамперед характером порушення (або загрози порушення) цього права.

Це може слугувати критерієм для класифікації способів захисту права власності.

Тут можна виділити такі способи захисту права власності

- Позови до органів державної влади
- Зобов'язально-правові способи захисту

- Речово-правові
 - Інші цивільно-правові засоби захисту

2.1 Усунення перешкод у користуванні майном.

У випадках, коли право власності порушено і необхідно звернутися до суду за захистом порушеного права, перш за все, необхідно встановити, яких саме повноважень власник був позбавлений, щоб обрати належний та ефективний спосіб захисту права.

Згідно зі статтею 391 Цивільного кодексу України ("ЦК України"), власник має право вимагати усунення перешкод у здійсненні ним права користування та розпорядження своїм майном. Вимога власника щодо усунення перешкод у використанні та розпорядженні майном є негаторним позовом, навіть якщо порушення не призводить до позбавлення права власності (стаття 391 ЦК України). Позов про визнання права власності подається у випадках, коли власник має майно, але через незаконні дії іншої особи не може користуватися та розпоряджатися цим майном. Власник має право вимагати визнання права власності навіть у випадках, коли він втратив документ, що підтверджує його право власності, або коли це право оспорується чи не визнається іншими особами. Для подання такого позову не обов'язково, щоб перешкодження у використанні та розпорядженні майном було наслідком недбалості відповідача або завдало шкоди. Достатньо, щоб такі дії, не позбавляючи власника володіння майном, об'єктивно порушували його права і були протиправними. Негаторні позови, як і позови про роз'яснення, є зовнішніми позовами і застосовуються лише тоді, коли між позивачем і відповідачем немає зобов'язальних відносин, і можуть пред'являтися щодо майна, визначеного індивідуальними ознаками.

Позивачем за позовом про визнання права власності є власник нерухомого майна або особа, яка володіє нерухомим майном на підставі іншого речового права на нього. Суб'єктами негаторного позову є як особи, які не є власниками нерухомого майна, але володіють ним на праві повного

господарського або оперативного управління і позбавлені можливості користуватися або розпоряджатися нерухомим майном (наприклад, підприємства, об'єднання та установи), так і особи, які мають право примусового володіння(наприклад, орендарі, перевізники).

Якщо третя особа порушує право користування або розпорядження нерухомим майном, негаторний позов мають як власник, так і особа, яка займає нерухоме майно. У цьому випадку при вирішенні питання про те, хто з них може бути позивачем за негаторним позовом, необхідно враховувати обсяг правоздатності обох сторін.

Так, якщо право володіння не перейшло до власника, право на пред'явлення позову має власник і може пред'явити такий позов лише після того, як закінчилося право володіння власника.

Відповідачем за негаторним позовом є особа, яка своїми протиправними діями перешкоджала позивачеві у здійсненні його права користування або розпорядження майном.

Предметом негаторного позову є вимога про усунення відповідачем перешкод у здійсненні позивачем права користування або розпорядження майном.

Підставами для пред'явлення негаторного позову є обставини, що підтверджують право позивача на користування та розпорядження майном, поведінка відповідача, яка перешкоджає позивачеві у здійсненні його прав, а також недоговірний характер правовідносин між сторонами. Якщо на момент пред'явлення позову правопорушення, яке є предметом негаторного позову, припинилося, суд не має підстав для прийняття позову до розгляду.

Прикладами негаторних позовів про усунення перешкод у користуванні майном є:

- Позови власників до відповідачів, які використовують нерухоме майно власників для зберігання свого майна без належної правової підстави;

- Справи, в яких власники вимагають виселення осіб з незаконно зайнятих житлових приміщень;
- Прикладом непрямого позову є позов власника гаража до власника сусіднього гаража, який розмістив будівельні матеріали перед дверима гаража, що перешкоджає виїзду його автомобілю з гаража.

Прикладом негаторного позову про усунення перешкод у користуванні або розпорядженні майном є позов власника про виключення майна з опису. Наприклад, така вимога може виникнути, коли державні виконавці накладають арешт на майно заявника. Негативними є також позови про усунення перешкод у розпорядженні майном, накладених податковими органами, таких як податкова застава або адміністративний арешт на активи платників податків.

Таким чином, найпоширенішими ситуаціями, в яких можуть бути подані негаторні позови є:

- незаконне перебування майна третьої особи на виробничих площах власника та необхідність евакуації такого майна
- перешкоджання під'їзних шляхів або входів до приміщень власника та необхідність усунення таких перешкод;
- незаконне зайняття житла власника та необхідність виселення громадянина
- заборона суборендарям користуватися нежитловим приміщенням після укладення договору суборенди (наприклад, відключення опалення чи освітлення);
- створення штучних перешкод у користуванні земельною ділянкою, наприклад, власником або орендарем земельної ділянки.

Цивільний кодекс України передбачає право позивача, який має підстави припускати, що його майнові права можуть бути порушені іншою особою, звернутися до суду з вимогою про заборону відповідачу вчиняти дії, які можуть порушити права позивача, або про зобов'язання відповідача вчинити певні дії, спрямовані на запобігання такому порушенню (ст. 386 ЦК України).

Таким чином, позивач має право не тільки вимагати усунення перешкод у здійсненні існуючих прав, а й вимагати запобігання порушенню прав у майбутньому.

У несприятливому для себе випадку позивач має право вимагати усунення існуючих перешкод або зобов'язати відповідача не вчиняти дій, які можуть призвести до виникнення таких перешкод. Цей спосіб захисту спрямований на усунення порушень прав власника, які не пов'язані з позбавленням майна.

Для визначення наявності у особи права власності на майно слід застосовувати принцип підтвердження реєстрації права власності, який означає, що особа, яка зареєструвала право власності на об'єкт нерухомого майна, набуває всіх правомочностей власника, передбачених частиною першою статті 317 Цивільного кодексу України, в тому числі і право власності.

Таким чином, на думку Верховного Суду, власник нерухомого майна перестає бути власником цього нерухомого майна лише тоді, коли закінчується строк державної реєстрації права власності і це право перереєстровується на іншу особу.

Таким чином, навіть якщо відповідне нерухоме майно використовується іншою особою незаконно або на підставі відповідного правостановлюючого документа, власник нерухомого майна не втрачає право власності на нього.

2.2 Відшкодування шкоди, завданої пошкодженням або втратою майна

Цивільний кодекс України визначає поняття шкоди, що є основою для аналізу її змісту. Згідно зі статтею 22 Цивільного кодексу України, розмір шкоди визначається наступним чином: 1) втрати, що зазнала особа внаслідок знищення або пошкодження майна, а також витрати, які вона зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права (реальна шкода); 2) доходи (упущена вигода), які отримала б особа у звичайних обставинах, якби її право не було порушене. Згідно з частиною 2 статті 217 Цивільного кодексу України і частиною 3 статті 22 Цивільного кодексу України передбачено

повне відшкодування збитків, якщо договором або законом не передбачено іншого, меншого або більшого розміру відшкодування.

Відповідно до статті 217 Господарського кодексу України, відшкодування збитків є видом господарських санкцій, тобто заходів впливу на правопорушника у сфері господарювання, внаслідок яких правопорушник зазнає втрат економічного або юридичного характеру.

За загальним правилом, збитки не є санкцією на конкретну суму, а відшкодовуються за будь-яке господарське правопорушення, якщо інше не передбачено законом. Ключовим моментом є те, що в результаті правопорушення потерпілий бізнес зазнав реальних збитків. Причому обов'язок відшкодування виникає не лише у разі невиконання різних договірних зобов'язань, а й у разі порушення (обмеження) права власності або інших охоронюваних законом майнових прав державними органами чи іншими учасниками господарських відносин та інших порушень прав чи законних інтересів суб'єкта господарювання. Відповідно до частини 1 статті 224 Господарського кодексу України, право вимагати відшкодування збитків є однією з основних засад господарсько-правової відповідальності.

Під повним відшкодуванням збитків слід розуміти відшкодування потерпілому повного обсягу всіх видів збитків, передбачених законом та договором. Іншими словами, як передбачено частиною другою статті 22 Цивільного кодексу України, повному відшкодуванню підлягають як реальні збитки, так і упущена вигода.

Таким чином, під частковим відшкодуванням збитків слід розуміти звільнення порушника від обов'язку відшкодувати кредиторів будь-яку зі складових збитків, перелічених у статті 22 Цивільного кодексу України, в певному обсязі на підставі закону чи договору або в будь-який інший прямий чи непрямої спосіб.

Оцінюючи відповідні категорії спорів на основі аналізу правозастосовчої практики, господарські суди беруть до уваги такі моменти

За загальним правилом, Цивільний кодекс України передбачає повне відшкодування збитків, завданих порушенням зобов'язання, якщо інше не встановлено договором або законом.

Якщо нормами, що регулюють конкретне договірне зобов'язання, передбачено відшкодування збитків за порушення договору, такі збитки підлягають відшкодуванню в повному обсязі, якщо інше не передбачено договором.

Якщо норми цивільного або іншого законодавства, що регулюють конкретне договірне зобов'язання, не передбачають відшкодування збитків за порушення зобов'язання, застосовуються загальні положення зобов'язального права, які передбачають принцип повного відшкодування збитків.

При цьому не слід плутати поняття збитків та шкоди. Остання може бути як матеріальною, так і нематеріальною. Збитки - це матеріальна шкода, яка характеризується зовнішніми (фізичними) та внутрішніми (якісними) змінами в майновому комплексі підприємства. Таким чином, збиток у господарських відносинах - це завжди фінансове вираження матеріальної шкоди, заподіяної протиправною дією (недбалістю) однієї зі сторін таких відносин по відношенню до іншої.

Іншими словами, це реальний і об'єктивний факт, який існує незалежно від того, чи підлягає він правовій оцінці або відшкодуванню за законом.

Питанням відшкодування шкоди присвячена стаття 82 Цивільного кодексу України. Згідно зі статтею 82 Цивільного кодексу України, основний акцент робиться на відшкодуванні збитків. Згідно статті 1166 цього ж кодексу, майнова шкода, що завдана неправомірними рішеннями, діями або бездіяльністю щодо особистих немайнових прав фізичної або юридичної особи, за винятком права власності, а також шкода, заподіяна майну фізичної чи юридичної особи, має бути повністю відшкодована особою, яка цю шкоду завдала. Особа, що завдала шкоди, може бути звільнена від відшкодування, якщо вона доведе, що шкода була заподіяна не з її необережності.

Загальними умовами відповідальності за відшкодування шкоди є наступні:

-наявність шкоди. За її відсутності деліктна відповідальність не настає.
Наявність та розмір шкоди доводить потерпілий;

- Діяння особи, яка завдала шкоди, має бути протиправним.

За загальним правилом, шкода, завдана правомірними діями, не підлягає відшкодуванню, якщо інше не передбачено законом (існують винятки, наприклад, шкода в надзвичайних ситуаціях).

Для настання деліктної відповідальності між цими фактами повинен існувати прямий причинний зв'язок.

При цьому закон презюмує вину особи, яка завдала шкоди. Якщо потерпілий доводить наявність шкоди, то особа, яка її завдала, повинна довести протилежне, тобто свою невинуватість.

Відповідно до положень статті 74 Цивільного процесуального кодексу України, суд повинен довести ті обставини, на які кожна сторона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень.

2.3 Звільнення майна від арешту.

Під час виконавчих дій виконавець застосовує примусові заходи для забезпечення виконання рішень, серед яких можна виділити арешт майна та коштів боржника.

Арешт накладається шляхом прийняттям виконавцем таких дій:

1. Винесення постанови про арешт.
2. Видання відповідного розпорядження.
3. Оголошення про арешт на відповідних ресурсах.

Після того, як виконавець здійснив такі дії, боржник не може ухвалювати жодні дії щодо відчуження майна. Основами припинення арешту майна (коштів) боржника у виконавчому провадженні є: закінчення виконавчого провадження згідно зі статтею 39 Закону України "Про виконавче провадження" (визнання боржника банкрутом і розпочаття ліквідаційної процедури, завершення виконавчого провадження на підставі рішення суду, ухвали про забезпечення позову або застосування запобіжних заходів, сплата

виконавчого збору або витрат виконавчого провадження (за винятком випадків, коли основний збір не збирається приватним виконавцем).

-Повернення виконавчих документів до суду, який їх видав

-Скасування судом тимчасової заборони у закінченому виконавчому провадженні

-Сума, яка надійшла на рахунок державного виконавчого органу або на рахунок приватного виконавця від боржника, призначена для покриття всіх вимог стягувача, виконавчого збору, витрат виконавчого провадження та штрафів, накладених на боржника у виконавчому провадженні.

У випадках повернення виконавчого документа за письмовою заявою стягувача (ч. 1 ст. 37 Закону України "Про виконавче провадження"), визнання виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню, або скасування зобов'язань, покладених на боржника виконавчим документом, у тому числі на стадії визнання і виконання судового рішення, визнано таким, що не підлягає виконанню на будь-якій стадії вирішення спору або провадження відповідно до умов угоди про врегулювання спору (мирової угоди), укладеної між іноземним суб'єктом та державою Україна на будь-якій стадії вирішення спору або провадження, у тому числі на стадії визнання та виконання рішення, що підлягає розірванню незалежно від дати укладення такої угоди.

У разі настання такої події арешт майна (коштів) боржника скасовується, відомості про боржника вилучаються з Єдиного реєстру боржників та Реєстру іпотек, а також скасовуються всі інші заходи, вжиті державним виконавцем для примусового виконання рішення.

Слід зазначити, що про скасування арешту майна (коштів) державний виконавець повинен зазначити в постанові про закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа, яка надсилається органу, установі або посадовій особі, яким він був надісланий для виконання, в день оприлюднення постанови про арешт майна (коштів) боржника. Ситуація виглядає наступним чином.

Що стосується опису та арешту майна, то статтею 59 Закону України "Про виконавче провадження" передбачено, що особа, яка вважає, що арештоване майно належить їй, а не боржнику, може звернутися до суду з позовом про визнання права власності на це майно та зняття арешту.

Після набрання законної сили рішенням суду про зняття арешту з майна боржника, арешт з відповідного майна знімається згідно з постановою державного виконавця на наступний день після того, як державному виконавцю стало відомо про таку ситуацію.

Керівник відділу ДВС, якому підпорядковується державний виконавець, також знімає арешт з майна боржника за постановою державного виконавця у разі порушення порядку накладення арешту, передбаченого Законом.

Після закінчення робочого дня, наступного за днем отримання державним виконавцем документа від банку або небанківського оператора платіжних послуг, що підтверджує заборону стягнення коштів, які знаходяться на рахунку, відповідно до цього Закону, та у випадках, передбачених пунктами 10 і 15 частини першої статті 34, зобов'язання про зняття арешту з коштів на рахунку боржника та/або електронних грошей, що зберігаються на електронному гаманці емітента електронних грошей.

Частиною другою статті 48 Закону України "Про виконавче провадження" визначено перелік коштів на рахунку боржника, стягнення та арешт яких забороняється. Підстави, за яких суддя може накласти арешт на все або частину майна (коштів) боржника

На підставі ухвали судді про арешт коштів боржника банк зобов'язаний зупинити видаткові операції за арештованим рахунком боржника в межах суми арештованих коштів, крім випадків, коли арешт накладено без визначення такої суми (стаття 59 Закону України "Про банки і банківську діяльність").

Підставою для зняття арешту з рахунку боржника є встановлення державним виконавцем того, що рахунок боржника має спеціальний режим

використання (у тому числі, що на ньому знаходяться кошти цільового призначення (заробітна плата, пенсії...)) та/або отримання документального підтвердження того, що розпорядження такими коштами заборонено законом (ч. 1 ст. 59 Закону України "Про виконавче провадження"). Банк зобов'язаний надати державному виконавцю таке підтвердження та повернути постанову про арешт коштів без виконання, яка була підставою для зняття арешту державним виконавцем.

Боржник також може звернутися до банку та отримати від нього документ про те, що рахунок боржника має спеціальний режим використання і зараховується за цим режимом виключно для виплати заробітної плати.

Після отримання вищезазначеного документа, відповідно до частини 1 пункту 4 статті 59 Закону України "Про виконавче провадження" та статті 43 Конституції України, боржник подає державному виконавцю заяву (зразок заяви) із зазначенням реквізитів відповідного рахунку (до заяви обов'язково додається довідка з банківської установи) про зняття арешту з коштів, що знаходяться на арештованому рахунку боржника.

У такому випадку суддя може звернути стягнення на заробітну плату боржника відповідно до статті 68 Закону України "Про виконавче провадження".

Однак банк зазвичай видає на запит довідку про зарахування заробітної плати або пенсії на відповідний рахунок, але не визначає статус відповідного рахунку боржника, на який можуть зараховуватися й інші кошти та який має спеціальний режим використання. Такий документ не є підставою для стягнення коштів боржника з рахунку, на який накладено арешт. Заробітна плата та пенсійні кошти стають власністю особи (позичальника) з моменту їх зарахування на банківський рахунок, який має виключне право розпорядження, а банк у межах договору та відповідно до вимог законодавства виконує функції з обслуговування банківського рахунку

клієнта (наприклад, з використанням платіжних інструментів для зберігання коштів та проведення або виконання касових операцій).

Після зарахування на рахунок особи (позичальника) кошти стають її власністю, втрачають свій підпорядкований статус (пенсійні, соціальні виплати тощо) і набувають статусу депозитів.

Розділ 3. Самозахист права власності

Самозахист – це одна з найдавніших та, до певної міри, традиційних форм захисту цивільних прав. У первісному суспільстві діяв принцип самопомоги, коли реалізація санкції за правопорушення була децентралізованою. Індивіди, чий інтереси постраждали внаслідок порушення правил, мали можливість самостійно захищати свої права.

Законодавче закріплення права на самозахист було обумовлене рядом чинників. По-перше, це стосується змін, що відбулися в нашому суспільстві протягом понад десятиріччя. Зокрема, це включає усвідомлення та

впровадження положень, згідно з якими людина є найвищою цінністю, а права людини - це не лише декларативна абстракція, а реальність, фактична цінність, яка повинна бути обов'язково захищена всіма доступними засобами. Це підтверджується конституційними положеннями, зокрема статтями 3 та 24 Конституції України. У статті зазначено, що громадяни мають конституційно рівні права і свободи та є рівними перед законом. Важливі положення містяться також у статті 54 Конституції України, яка гарантує права особи на результати своєї творчої, інтелектуальної діяльності, зокрема свободу літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, авторського права, моральних і матеріальних благ, одержаних у результаті різних видів інтелектуальної діяльності.

Одним з найважливіших прав людини є право на результати інтелектуальної, творчої діяльності. Ці результати є об'єктами цивільних прав (відповідно до статті 177 Цивільного кодексу України) і створюють цивільні права та обов'язки (відповідно до статті 199 Цивільного кодексу України).

У нашій країні існує дві форми цивільно-правового захисту прав інтелектуальної власності: судова та позасудова. Позасудова форма передбачає захист прав інтелектуальної власності власними силами, без звернення за допомогою до держави чи інших компетентних органів.

Наприклад, відмова від вчинення певних дій, передбачених договором про передачу прав інтелектуальної власності або ліцензійним договором, відмова від виконання недійсного договору, відмова від внесення певних змін до твору, не передбачених договором, або відмова від виконання договору взагалі. Обраний спосіб самозахисту не повинен бути заборонений законом і не повинен суперечити моральним засадам суспільства.

Що стосується кола об'єктів, які можуть бути захищені шляхом самозахисту, то відповідно до частини 5 статті 55 Конституції та частини 1 статті 19 Цивільного кодексу України, особа має право захищати будь-яке право, яке не є обмеженим за обсягом. Іншими словами, шляхом самозахисту

можуть бути захищені особисті майнові та немайнові права автора, незалежно від підстави їх виникнення.

Суб'єктом права на самозахист є особа, права якої можуть бути порушені в разі загрози, і це право може бути реалізовано фізичними або юридичними особами. Однак органи державної влади та місцевого самоврядування мають особливості, які дозволяють їм найбільш швидко та ефективно захищати права лише через компетентні органи.

Останніми роками посилення захисту авторського права і суміжних прав набуває все більшого значення. Це пов'язано, головним чином, з двома факторами. Перший полягає в тому, що вартість об'єктів авторського права і суміжних прав стрімко зростає і незаконне використання цих об'єктів може призвести до значних збитків.

Другий фактор - поява нових технологій відтворення та використання об'єктів, що охороняються законом. Проблема ускладнюється ще й тим, що така незаконна діяльність часто перебуває поза контролем відповідних органів. Великі прибутки від незаконного відтворення та використання об'єктів авторського права і суміжних прав через хабарі допомагають обходити державний контроль за цими процесами.

Зокрема, часто порушуються права іноземних авторів та юридичних осіб.

У цих умовах знання форм, засобів і методів захисту авторського права і суміжних прав є життєво важливими.

Суб'єктами авторського права і суміжних прав є насамперед автори наукових, літературних і художніх творів, особи, які мають авторське право або суміжні права, їхні спадкоємці та інші правонаступники. За загальним правилом, за життя автора вимагати захисту порушених або оспорюваних прав може лише автор або його уповноважений представник.

Захист авторського права і суміжних прав та охоронюваних законом інтересів забезпечується шляхом використання відповідних форм, засобів і способів захисту прав відповідно до вимог закону. Відповідно до частини 5 статті 55 Конституції України та частини 1 статті 19 Цивільного кодексу

України право на самозахист виникає у разі порушення права або протиправного посягання на право.

Таким чином, до умов виникнення права на самозахист (як і права на захист) не відноситься загроза конкретного порушення прав, але ця умова закріплена в законодавстві як необхідна оборона та підстава для дій у стані крайньої необхідності (ч. 1 ст. 36 та ч. 1 ст. 39 Кримінального кодексу України). Таким чином, з вищевикладеного можна зробити висновок, що самозахист прав інтелектуальної власності - це застосування особою заходів протидії, які не заборонені законом і не порушують моральних засад суспільства. Самозахист може захищати як особисті, так і майнові права автора. До питань самозахисту авторського права і суміжних прав належать недоторканність твору, незаконне привласнення, переклад, адаптація, переробка або перекручення твору, наклеп на честь і гідність та ділову репутацію автора або виконавця.

Один з ключових показників ефективності законодавства у сфері інтелектуальної власності полягає в забезпеченні гарантованості та захищеності прав і законних інтересів власників прав інтелектуальної власності на винаходи, корисні моделі та промислові зразки.

Порушення цих прав стає особливо актуальним в умовах ринку великого економічного значення.

Під самозахистом прав і законних інтересів правовласників розуміють заходи, передбачені законом, що спрямовані на визнання та відновлення цих прав, припинення порушень, застосування санкцій до порушників і механізми реалізації зазначених заходів. У випадку, коли автор публікує свій твір анонімно або під псевдонімом, на захист його прав і інтересів, що охороняються законом, можуть виступати видавництво, інші користувачі твору чи організація колективного управління. Порушення майнових прав спадкоємців надає їм право на захист своїх майнових інтересів. У випадку, коли автор твору або його спадкоємці передали свої права на твір іншій особі (наприклад, видавництву, театру, студії), захист порушених прав покладається

на цю особу відповідно до авторського договору. У разі, якщо ця особа не захищає права, автор твору або його спадкоємці мають право самостійно захищати порушені права. У випадку укладення авторського договору між автором твору або його спадкоємцями про передачу майнових прав, право на їх захист залишається у власності автора твору або його спадкоємців, якщо договором не передбачено інше. Майнові права авторів творів, виконавців, виробників фонограм або відеограм та інших власників авторських або суміжних прав, які делегували свої повноваження організаціям колективного управління, захищаються цими організаціями.

У випадку, коли твір створений у процесі виконання службових обов'язків, майнові права на цей твір належать особі, яка є співробітником (роботодавцю автора) за умови, що цей аспект не був розглянутий у відповідному договорі між сторонами. У такому разі роботодавець має повне право захищати порушені права автора.

Порушником авторських або суміжних прав може бути будь-яка фізична або юридична особа, яка не виконує вимог, що передбачені Законом України "Про авторське право і суміжні права" та іншими законодавчими актами, регулюючими відносини в галузі авторських і суміжних прав.

Порушення авторського права або суміжних прав може відбуватися як у межах авторського договору, так і поза ним.

Суб'єктами права на самозахист є автори, правовласники та їхні правонаступники запатентованих винаходів, корисних моделей і промислових зразків. Заходи самозахисту, до яких вдаються потерпілі від порушень, є рідкісними і здебільшого полягають у відмові діяти всупереч ліцензійному договору.

Захист прав на товарний знак. Власник прав на товарний знак може звертатися до суду із позовами проти будь-якої особи, яка порушує його права. Такі ж права має власник товарного знаку щодо будь-якої особи, яка вчинила або вчиняє дії, що можуть спричинити таке порушення ("можливе порушення"). Якщо власник товарного знаку доводить, що порушення його

прав відбулося або відбувається, суд може винести рішення про компенсацію шкоди, прийняти рішення про запобігання подальшому порушенню прав на товарний знак або винести будь-яке інше рішення, передбачене законодавством. У випадку підтвердження факту можливого порушення прав, суд приймає рішення про запобігання порушенню прав на цей товарний знак або будь-яке інше рішення, встановлене законодавством.

ВИСНОВОК

Право власності – це основа економічного життя, воно гарантує свободу та захищає майнові інтереси людей. Без чіткої системи захисту права власності неможливо уявити розвиток суспільства, адже громадяни кожної країни не будуть впевнені у своїй економічній свободі та безпеці.

Захист права власності – це комплексна проблема, яка потребує постійного вдосконалення правового регулювання та практики. В Україні існує система захисту права власності, яка включає цивільно-правові, адміністративно-правові та кримінально-правові способи.

Важливо розуміти, що жодна система не буде дієвою без активної участі:

- Судової системи: суди, розглядаючи спори, пов'язані з правом власності, повинні ґрунтуватися на справедливості та неупередженості.

- Правоохоронних органів: поліція, прокуратура та Служба безпеки України повинні оперативно та ефективно розслідувати злочини, пов'язані з посяганням на право власності.
- Нотаріату: нотаріуси, посвідчуючи договори та інші правочини, пов'язані з переходом права власності, повинні чітко дотримуватися законних процедур.

Важливо пам'ятати, що захист права власності – це не лише юридична проблема, а й проблема суспільна.

Для забезпечення дійсно ефективного захисту права власності:

Необхідно створити сприятливий політичний та економічний клімат. Цей клімат має ґрунтуватися на принципах верховенства права, свободи та справедливості.

1. Підвищити рівень правової культури. Це завдання потребує комплексних заходів, таких як освітні програми, інформаційні кампанії та доступ до правової допомоги.
2. Сформувати відповідальне ставлення до власності. Це потребує виховання поваги до чужого майна, розуміння важливості законності та відповідальності за свої дії.

Існують різні способи захисту прав власності, які можна класифікувати за їх правовими наслідками на різні речові правові способи. Серед них варто виділити такі: виборку майна з незаконного володіння, усунення перешкод у користуванні та розпорядженні майном власника, визнання права власності та незаконний правовий акт, що порушує право власності, а також захист через зобов'язально-правові засоби, такі як: визнання договору недійсним та перенесення прав і обов'язків покупця в разі продажу частки за договором у спільну власність; захист права власності в позадоговірних зобов'язаннях, що передбачає набуття та збереження майна без належної правової підстави, відшкодування збитків, включаючи завдані власнику земельної ділянки, житлового будинку та інших будівель у зв'язку з їх знеціненням, а також компенсацію моральних збитків в разі порушення права власності.

22	https://protocol.ua/ua/postanova_kgs_vp_vid_18_10_2023_roku_u_spravi_911_1293_22_1	8 джерел	0.49%
23	https://protocol.ua/ru/znyattya_areshtu_z_mayna_znyattya_obtyagennyya_u_viglyadi_zastavi	2 джерела	0.49%
24	https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/8939/1/%d0%a1%d0%bb%d0%be%d0%b2%d0%bd%d0%b8%d0%ba%20%0...		0.46%
25	https://protocol.ua/ru/postanova_kgs_vp_vid_04_02_2020_roku_u_spravi_911_3523_17		0.46%
26	https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2020/12/No.50-1.pdf		0.44%
27	https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_c=download&_m=fslib&_t=fsfile&file_id=229222	27 джерел	0.42%
28	http://intellect21.cdu.edu.ua/wp-content/uploads/2011/12/%D0%91%D0%BE%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D1%80%D...	24 джерела	0.42%
29	http://5fan.ru/wievjob.php?id=16011	25 джерел	0.41%
30	http://referatwork.ru/refs/source/ref-105391.html		0.41%
31	https://www.stud24.ru/economic-law/zahist-prava-vlasnost/424359-1492929-page1.html	36 джерел	0.41%
32	https://protocol.ua/ua/postanova_ktss_vp_vid_03_07_2019_roku_u_spravi_750_667_17	5 джерел	0.41%
33	http://www.kivadm.gov.ua/informatsiia-z-ustanov-raionu/volodymyr-volynskiy-mistsevyi-tsentri-z-nadannia-bezoplatnoi-pravovo		0.39%
34	https://jur-gazeta.com/publications/practice/vikonavche-provazhennyya/aresht-u-vikonavchomu-provazhenni.html	13 джерел	0.39%
35	http://www.nikolaevonua.org.ua/12_Sbornik_molodezh_2012.doc		0.39%
36	https://moodle.mdu.in.ua/pluginfile.php/13143/course/overviewfiles/%D0%9D%D0%9C%D0%9A%20%D0%86%D0%BD%D1%8...		0.39%
37	https://protocol.ua/ua/postanova_vgsu_vid_26_04_2016_roku_u_spravi_9_5009_2633_11/?print=1	4 джерела	0.39%
38	https://studfile.net/preview/2265385/page:38	19 джерел	0.37%
39	https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_c=download&_m=fslib&_t=fsfile&file_id=229398	29 джерел	0.37%
40	https://ronl.org/otchety-po-praktike/gosudarstvo-i-pravo/723901	2 джерела	0.37%
41	http://ua.prostopravo.com.ua/avto/statti/pidvodni_kameni_pridbannyya_avto_za_doruchennyam	7 джерел	0.37%
42	http://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_stud2013.pdf	3 джерела	0.36%
43	https://clarity-project.info/court/decision/100632780	28 джерел	0.34%

44	https://helpiks.org/2-81658.html		0.34%
45	http://knutd.com.ua/files/dostupdopi/Zbirnyk-polozen85_tom2.pdf	28 джерел	0.34%
46	http://patent.km.ua/ukr/articles/i225?nc=1		0.34%
47	https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/81917/1/Hryshko_Masters_thesis.pdf;jsessionid=691664	3 джерела	0.34%
48	https://knowledge.allbest.ru/law/3c0a65625b2ad69a4c43b89521306c26_0.html		0.33%
49	https://docs.dtkk.ua/download/pdf/1011.25.88	8 джерел	0.33%
50	https://epdf.pub/-245001a0d0845a19ab01c87f5e2a811444526.html		0.33%
51	https://clarity-project.info/court/decision/82670351		0.31%
52	https://clarity-project.info/court/decision/116670157		0.31%
53	https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/5101/1/%D0%9E%D1%81%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BD%20%D0%BF...		0.31%
54	https://d5b46805-22aa-441c-b76d-48ab814a1886.filesusr.com/ugd/c6c37c_6163eac273fa4f9297f59d3202a4521f.pdf		0.31%
55	https://protocol.ua/ua/postanova_vgsu_vid_01_07_2014_roku_u_spravi_909_172_13_g	5 джерел	0.31%
56	http://www.dut.edu.ua/firefox/l_1942_93507817.pdf	5 джерел	0.29%
57	http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/944/problemi_civil_nogo_prava_ta_procesu.pdf		0.28%
58	http://newukrainianlaw.in.ua/index.php/journal/issue/download/18/18		0.28%
59	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/2749/%D0%94%D0%B8%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%...	2 джерела	0.28%
60	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/1824/%20%20%20%20%20%20%20%20+%20%20%20%20%20%20%20%20	3 джерела	0.28%
61	http://eprints.kname.edu.ua/63208	2 джерела	0.28%
62	https://doc4web.ru/gosudarstvo-i-pravo/gospodarske-zakonodavstvo-pigach-trufonova.html		0.28%
63	http://eprints.library.odeku.edu.ua/id/eprint/6267/1/INTELLECTUAL%20PROPERTY%2C%20PATENT%20AND%20COPYRIGHT%2...		0.28%
64	http://dspace.hnpu.edu.ua/bitstream/123456789/6555/1/%d0%90%d0%ba%d1%82%d1%83%d0%b0%d0%bb%d1%8c%d0%bd...		0.28%
65	https://web.kpi.kharkov.ua/kedcv/wp-content/uploads/sites/187/2018/05/Konspekt-leksij.pdf		0.26%

66	https://dnaop.com/news/2359	27 джерел	0.23%
67	https://protocol.ua/ru/postanova_vp_vs_vid_12_12_2018_roku_u_spravi_640_18103_17	5 джерел	0.23%
68	https://alive-internet.pp.ua/ukr/referat-72340aohdp	10 джерел	0.21%
69	https://vk24.ua/regulations_and_jurisprudence/nakazi/nakaz-ministerstva-usticii-ukraini-pro-zatverdzen-na-polozen	24 джерела	0.2%
70	http://5rik.ru/best/best-12567.php		0.2%
71	https://protocol.ua/ru/yuridicheskaya_diskussiya/cat=1457;/10	5 джерел	0.2%
72	https://fku.kubg.edu.ua/images/stories/Departaments/uk/PDF/dokumentu/22_23/zbirnik_konfer_18_05_2023.pdf	7 джерел	0.2%
73	http://biblio.umsf.dp.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/2303/%D0%A4%D0%94%D0%A1%D0%9F_%D0%A8%D0%B	23 джерела	0.18%
74	http://www.lj.kherson.ua/2015/pravo01/part_1/1-1_2015.pdf		0.18%
75	http://uadoc.zavantag.com/text/12874/index-1.html	3 джерела	0.18%
76	https://protocol.ua/ru/postanova_vgsu_vid_24_04_2017_roku_u_spravi_5010_1931_2011_p_16_72/?print=1	18 джерел	0.18%
77	https://univer.km.ua/sites/default/files/%D0%9D%D0%B0%D1%83%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0%20%D0%B4%D0%B	2 джерела	0.16%
78	http://www.jurnaluljuridic.in.ua/archive/2016/2/part_2/2016-2_2.pdf	11 джерел	0.16%
79	https://protocol.ua/ua/postanova_ktss_vp_vid_08_04_2020_roku_u_spravi_465_5957_15		0.16%
80	https://studfile.net/preview/6830967/page:33	26 джерел	0.16%
81	https://www.myuniversity.ru/%D0%93%D1%80%D0%B0%D0%B6%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%BF%D0%B	23 джерела	0.16%
82	http://law29.ru/lib/Gr-Pr/referaty/673	26 джерел	0.16%
83	http://www.iepd.kiev.ua/wp-content/uploads/2021/10/%D0%9C%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D0%B	5 джерел	0.16%
84	http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/7824/Okreme%20provadzenna_Markova_Sadykova_2	3 джерела	0.15%
85	http://ir.nusta.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/5861/1/6106_IR.pdf		0.15%
86	http://42yurista.com/decisions/44	2 джерела	0.15%
87	http://biblioteka.cdu.edu.ua/cgi-bin/catsearch.pl?qttype=simple&query=%D0%A1%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BE%D0%B	3 джерела	0.15%

88	https://ua-referat.com/?red=62931	2 джерела	0.15%
89	http://www.journal.yurpayintel.com.ua/2009/3/article09/?view=comments	2 джерела	0.15%
90	http://kharkivoda.demowww.com/content/documents/7/692/Attaches/metodichniy_posibnik.pdf	5 джерел	0.15%
91	https://protocol.ua/ua/postanova_kas_vp_vid_20_05_2020_roku_u_spravi_400_227_19	5 джерел	0.15%
92	http://ir.nmapo.edu.ua:8080/bitstream/lib/1692/1/XVIII-Conference-25-26-Boston-USA-book.pdf	4 джерела	0.15%
93	http://geum.ru/next/art-24101.leaf-39.php	10 джерел	0.15%
94	http://lsej.org.ua/1_2014/1_2014.pdf	5 джерел	0.13%
95	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/7622/%D0%91%D1%96%D0%BB%D0%BE%D1%83%D1%81%20%D0%9E...		0.13%
96	http://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/4101/1/53.pdf	3 джерела	0.13%
97	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/10372/Karakash_ADD.pdf?isAllowed=y&sequence=1		0.13%
98	http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/1150/osoblivosti_priznachennya_ta_provedennya.pdf?isAllowe...		0.13%
99	http://ekhsuir.kspu.edu/bitstream/handle/123456789/11354/461_Lozovich_FEM_2020.pdf?isAllowed=y&sequence=1		0.13%
100	http://reshla.info/zagalno_vdom_rshennya_page14.php	2 джерела	0.13%
101	https://nadoest.com/pravila-nadannya-ta-otrimannya-telekomunikacijnih-poslug-zagal-stor-2	14 джерел	0.13%
102	https://er.nau.edu.ua/bitstream/NAU/62435/1/%d0%9f%d0%9e%d0%97%d0%a6%d0%91_263_%d0%9a%d0%9b.pdf	2 джерела	0.13%
103	http://socrates.vsau.org/repository/card.php?id=21725		0.13%
104	http://kizman-tehn.com.ua/wp-content/uploads/2017/09/%D0%A4%D1%96%D0%BD%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%...	2 джерела	0.13%
105	https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%B0%D0%B2%D1%87%D0%B5_%D0%...	4 джерела	0.13%
106	https://ir.kneu.edu.ua/bitstream/handle/2010/36495/319-42_pravove_19.pdf?isAllowed=y&sequence=1	2 джерела	0.13%
107	http://dspace.puet.edu.ua/bitstream/123456789/7002/1/Derevyanko%2C%20Turkot_2019.pdf	5 джерел	0.13%
108	http://pravoznavec.com.ua/period/chapter/33/920/33145	4 джерела	0.13%
109	http://www.pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2021/6_2021/6_2021.pdf	10 джерел	0.13%

110 <https://uristinfo.net/2011-01-16-19-18-47/44-v-f-oprishko-f-p-shulzhenko-pravoznavstvo/806-glava-vi-osnovi-tsilnogo> 7 джерел 0.13%

Джерела з Бібліотеки

6

7 Студентська робота ID файлу: 1015948990 Навчальний заклад: Open International University of Hungary 3 Джерело 1.02%

111 Студентська робота ID файлу: 1015941081 Навчальний заклад: Open International University of Hungary 3 Джерело 0.13%